

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

Megjel. havonta
Előfizetési ára
1 évre 3 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17/210 sz.

„A király mondotta így.“

Kelet-Ondonga sima lapályán előttünk robot az ondongai király autója. A feketebőrű ondonga törzs eme fő-emberének neni is egy autója van, de ő maga mégis rendszerint áramvonalas csomaghordó autóval közlekedik. Szokása szerint a király ott ül a kormánykerék mellett, míg hátul az autóban csomó fiatal ember ül fegyverrel a kezükben. Majdnem mindennapos útja ez a királynak, mivel igen szívesen időzik a királyi palotájától 25 km-re levő barom-farmján. Kissé távolabb pálma-bokrok árnyékában fekete alattvalóinak egy csoportja látható. Amikor az autó közelükbe érkezik valamennyien térdreborulnak az útfélen, hogy ilyen módon kimutassák alattvalói hódolatukat és tiszteletüket, az uralkodó irányában. Fizetségül sűrű porfelhő jut osztályrészükül, de ki törődik most ezzel, mikor maga az ország „atyja“ haladt el előttük.

Pedig az ondongai királynak többé igazán nincs valami nagy hatalma. A gyarmati kormány fehér emberei, akiknek főszállása épen az ő országga területén van, minden nagyobb és fontosabb jelentőségű dologban parancsolni igyekeznek és minden módon éreztetni szeretnék, hogy az egykor hatalmas fekete törzsfőnöknek is meg kell hajolnia a fehér ember hatalma és fensőbbsege előtt. Mindennek ellenére mégis az a csodálatos a dologban, hogy a fekete nép továbbra is, figyelmen kívül hagyva királyának megaláztatott voltát, félelemmel vegyes tisztelettel tekint királyára. Az ő felfogásuk szerint még mindig a királyé minden, az övé a föld, a barmok, az emberek, sőt még az emberek élete, lelke is.

Most száll ki a természetes törzsfőnök autójából. Valóban királyi alak ő a körülötte állókhöz viszonyítva. Ruházata kifogástalan, izléses. Egész viselkedése és lénye bizonyosságot tesz arról, hogy valóban parancsoláshoz szokott ember és hogy saját méltóságának erősen tudatában van.

Egy alkalommal munkásokat várok missziói állomásunkra. Rengeteg javítani valónk volt és sietni is kellett, mert az esős időszak sötét felhői már mutatkoztak. A várt férfiakkal előzőleg már megegyeztünk ebben a napban, de mégsem jött senki. Hol időzhetnek ezek az emberek, érdeklődtem. Csakhamar hallhattam ám, hogy ők valamennyien a király földjein kapálnak. A király hívta őket is és a király hívásának valamennyien engedelmessé váltak.

Az állomás főépületének tetőzetét javíttattam egy másik alkalommal. Fekete segítöm sehogy sem tudta egyedül elvégezni azt.

Munkánk akkor is sürgős volt. Lázás sietséggel végeztük a munkát és egyáltalában nem óhajtottuk, hogy valami okból félbe kelljen szakítani azt. De máskép történt. Májris ott áll valaki idegen az udvaron. Derekán „tölténytáska“, fegyvere kissé távolabb letámasztva. Az előjelekből következtetve semmi kétség afelől, hogy udvari ember jött. A király követe ő. Az ország atyja kér engem, hogy azonnal menjek hozzá az udvarba beszélgetésre. A meghívás elhárításáról természetesen szó sem lehet, hiszen ő mégis csak a legfőbb világi előljáróm mindaddig, míg országának területén lakom. Az ő jóakaratótól függ, hogy kapunk e helyet új iskolák céljára, vagy sem és ő tőle függött, hogy az ondongai törzs között katolikus misszió nem vehette meg a lábát és így mi meglehetősen egyeduralommal végezhetünk, zavartalanul és háborítatlanul missziói munkánkat és különben is ehhez hasonló kérdésben a fehér fennhatóság meglehetősen nagy hatalmat biztosított neki. Félretéve szerszámaimat elindultam az udvarba abban a biztos tudatban, hogy te se folytatod a magad munkáját ezen a napon.

Gondoljuk csak meg, hogy milyen készségesen követjük idehaza is a felsőbbség rendelkezéseit. A mi szívünkben ugyanaz az érzés él e világi hatalmasságok irányában, mint azoknak a fekete embereknek saját királyuk iránt. A törvénynek ellenszegülőket rögtön vétkeseknek minősítjük, amint kell is, de gondolunk-e ugyanilyen értelemben a Királyok Királya elleni ellenszegülésünkre. „A fensőbbség így parancsolta“ — ezek a szavak beleevődtek az emberek tudatába és ennek tudatában azután engedelmesszük is. Hát mi keresztyének hogyan viselkedünk ezzel szemben: „Jézus így rendelte, Jézus így mondotta“? Mintha elenyészően kevesen lennének azok, akik a mi napjainkban is kérdezősködnek és keresik Isten akaratát, hogy aszerint éljék mindennapi életüket.

Valóban királyunk-e nekünk Jézus, vagy csak amolyan „trónfosztott király“ ő, aki helyett mi magunk uralkodunk diktátorként? Nem a világtól kérdezzük mi ezt, hanem a keresztyénektől. A mi időnkben a keresztyének között kimondhatatlanul sokan vannak azok, akik tréfát űznek a Mesterrel. Fellelkessednek az Úr ügyéért, de rövid idő elteltével már megint a mi énünk diktátorkodik. S a mi énünk önző egyeduralkodója beszél Krisztus követéséről, de csak annak a Krisztusnak, aki csak a finneket, csak a magyarokat szereti. A misszió nem a mi dolgunk, az hazafiatlan, az legfeljebb csak a missziói társulatokat illeti és csak a keresztyénség bizonyos csoportjára tartozik.

És mégis. A pogányok közötti missziói munka megindítója maga a Krisztus-király. Épen ezért a misszió Krisztus valamennyi alattvalójának közös ügye. Itt látszik meg igazán királyunk-e nekünk csakugyan Krisztus. Óh bárcsak mernénk összes következményeiben végig gondolni ezt a kérdést!

„Menjetek el széles e világra és tegyetek tanítványommá minden népet.“ A király mondotta így! A mi királyunk.

Hogy ragyogott Asser j' Jimenen arca a örömtől ott Onajában. Ugyanis a király ő neki parancsolta meg egyik kocsijának

megjavítását (természetesen fizetség nélkül). Asser ugyanis úgy érezte, hogy kegyelem és megtiszteltetés ez a király részéről.

S a mi királyunk Jézus reánk gyarló bűnösökre sokkal nagyobb feladatot bízott mint valamiféle ócska kocszi megjavítását. De az Úr részéről való kegyelemnek és megtiszteltetésnek tartjuk-e mi ezt és beszélünk-e erről ragyogó arccal másoknak is, mint ahogyan az a fekete újságolta társainak a kapott megbízatást.

Kedves Testvérek! Elkézdettük-e igazán *gyülekezetenként* a mi Urunk és Királyunk utolsó parancsának végrehajtását?

Vapaavuori Tuure.

Kereszt vagy félhold Afrikában?

A keresztyénségnek a sötét földrészen való elterjedését tanulmányozva látjuk, hogy az két korszakra oszlik. Az első korszak az apostolok és tanítványaik idejével kezdődik, a második az ujkori missziók ideje.

A misszió parancsnak engedelmeskedve, az evangéliom hírnökei már Pái és János apostolok életében eljutottak Afrikába, eleinte bizonyára csak Egyiptomba. Egyiptomban már a keresztyénség második századában, vagyis hamarosan János apostol halála után, találunk virágzó egyházat. Az alexandriai gyülekezet Hadrianus római császár (117—138.) ideje körül már nagy jelentőségre emelkedett. Jóllehet az a hagyomány, hogy az alexandriai gyülekezet Márknak az alapítása, nem egészen bizonyos, annyi kiténik, hogy az egyiptomi egyház alapítása az apostolok korába esik s közvetlenül az apostoli tanítványoknak tulajdonítható. Egyiptomból kiindulva terítették keresztyén hitre a szomszédos országokat.

Részint Egyiptomból, részint Görögországból, Itáliából és Spanyolországból nem sokkal azután egész Északafrikát krisztianizálták. Kr. u. 150 körül nagy keresztyén gyülekezetek voltak Karthagóban, Numidiában és Maurétániában. Ebben az időtájtban Afrikában, de különösen Egyiptomban, két evangéliomot használtak; nevezetesen az egyiptomi evangéliomot a pogánykeresztyéneknél és a héber evangéliomot a zsidó keresztyéneknél. Egyiptomban és Karthagóban lánglelkű püspökök léptek fel, akiket az egész egyház vezér személyiségeiként tiszteltek. Emlékeztetek Clemens, Alexandrinus, Athanasius, Cyrill és Origenes, Tertullianus, Cyprianus és Augustinus nevére. A szerzetesség Egyiptomban keletkezett s onnan terjedt el igen gyorsan az egész keletre és nyugatra. A keresztyénség mélyen behatolt a mai angol-egyiptomi Szudánba az akkori Nubiába. A negyedik század közepén Abessziniában találjuk.

Az afrikai egyház lassanként két részre szakadt. A keletire, vagy egyiptom-abessziniaira, amelyet ma a kopt egyház képvisel és a nyugatira, amely egészen apró töredékektől eltekintve, elpusztult. A kopt egyház Egyiptomnak a mohamedánok által történt meghódítása előtt 18-20 millió hívőt számlált; még ma is van Afrikában 6—7 millió tagja. — A nyugati rész, amely hosszú ideig Karthagó szellemi vezetése alatt állt, ma már nem létezik. Valamikor ennek az északafrikai egyháznak is sok millió tagja volt. Belső viszályok, szektáskodás, a nyugatrómai birodalom bukása és a népvándorlás zavarai igen elgyöngítették ezt a nagy keresztyén egyházat. Rövidesen Mohamed halála után az iszlám ostromában elbukott. Ezt az ostromot csak a hegyek által védett Abesszímia és az egyiptom-nubiai egyház egy része élte túl.

Az iszlám rövid néhány esztendőn belül áradásszerűen lepte el Északafrikát. Alig 30 év alatt Egyiptomot és egész Északafrikát befutotta és meghódította. Csak az Atlanti óceán hullámai tartóztatták fel Uqba Ibn Nafa mohamedán hadvezér győzelmes előnyomulását. 708 körül egész Északafrika le volt igázva s tüzrel-vassal izlamosítva. A spanyol és kaukázusi iberekkel rokon berberék, akik legnagyobb részt keresztyének voltak, valamint a keleti Északafrikában lakó sok hamita mohamedánná lett. A mohamedán ber-

berek az izlamot nyugaton a Szenegal és Niger folyamokig, az arabok Afrika belsejében a Csad tóig s keleten a Nilus mentén terjesztették. Nagy mohamedán birodalmak keletkeztek nemcsak a Földközi tenger partvidékén, hanem a Szaharában és a Szudánban is.

Ezek a birodalmak fegyverrel és propagandával, kereskedelmi összeköttetésekkel és a bennszülöttekkel való összeházasodás útján az izlamot bevitték a Szudántól délre fekvő országokba egészen a Nilus forrásvidékéig. — Az ezredik év körül a szudáni és északafrikai országok királyai és fejedelmei nagy zárandoklatokat vezettek Mekkába, kíséretükben 50—60.00 zárandokkal és 10—12.000 tevével, és sok millió értékű szentadományt vittek prófétájuk szent városába.

Emellett azonban az izlam bámulatraméltó kultúrát is teremtett a Szudánban és Északafrikában. Akkortájt a mohamedán vallású néger költők szívesen látott vendégek voltak a spanyolországi Cordoba királyi udvaránál és a Niger folyam melletti Timbuktu város mohamedán egyeteme élénk kapcsolatban állt a tudomány akkori leghíresebb tüzhelyével, a cordobai egyetemmel.

Ugyanabban az időben a mohamedán arabok, akik mindezt létrehozták, fejedelemséget alapítottak Keletafrika országaiban. Ilyen fejedelemségek: Mogadisu, Merka, Barava, Malindi, Mombasa (975.), továbbá a hatalmas Zengybirodalom Kilva fővárossal (976.), valamint a kisebb szultanátusok egész sorozata az északi szomáli-földön. Ezekből a szultanátusokból alakultak ki később a vitui, a malindi-i, a mombasai és a zanzibári szultanátusok.

Keletafrikában az izlam nem olyan újkeletű, mint sokan gondolják; az arab befolyás pedig régiebb, mint az izlam. Az arab befolyás körülbelül kétezer évvel. Krisztus születése idejében Yememben, Délkeletarábiában volt egy arab szultanátus, amely a keletafrikai partok egy része felett uralmat gyakorolt. A Kr. u. hetedik században arab szultanátus volt a mai angol szomáli földön. 750 körül keletkezett egy mohamedán szultanátus a mai olasz Szomaliban. 975-ben Hassan ibn Ali sirazi fejedelem a nagy mohamedán Zengybirodalmat alapította; ő és utódai leigázták az egész partvidéket a Guardafuifoktól a mai Mozambique déli határáig. Ez a birodalom ötszáz évig fennállott. Miután a portugálok megsemmisítették, romjain néhány kisebb szultanátus keletkezett, köztük Zanzibár a legnagyobb. Ezek a mohamedán államok az izlamot Keletafrika egész partvidékén elterjesztették.

Ezek az államalapítások valamint az izlam terjesztése a következő serkentő eszméken alapultak. — Jóllehet Mohamed már a legelső mekkai időben szükségét érezte a prozelita szerzésnek, azonban egy izlamita világbirodalomnak a gondolata úgy látszik csak később támadt benne. Az izlam eredete tisztára „vallásos“ volt, mert Mohamed akkor még „észinte vallásos rajongó“ volt. Medinába történt átköltözésével azonban nála és társainál, eleinte talán öntudatlanul, a politikai hatalmi gondolat és törekvés lép a középpontba. Ez a hatalmi gondolat lassanként erős hajtórugó lesz a vallás mellett. A jelszó most már nem az Allah vallására való térés, hanem a behódolás a prófétának. Ezért például az arabok, amikor Előázsiának és Északafrikának régi kultúrált országait meghódították, először nem is gondoltak arra, hogy a legyőzött népeket az izlamra térítsék, hanem egyelőre meghagyták vallásukat s beérték azzal, hogy felettük mint jobbagynépek felett uralkodjanak. Vallásilag színezett nemzeti hitvallás volt az a nagy eszme, amely arab-mohamedán világbirodalom és több kisebb állam alapítására vezetett. Vallásosan színezett hatalmi akarat, amelynek hordozói nagyravágyó tetterős férfiak voltak, alapította meg az izlamita nagyrájkot, a kisebb államokat és hozott létre népvándorlásszerű mozgalmat. Olyan lendületes volt ez a mozgalom, hogy átcsapott Északafrikára is, ott is mohamedán államokat teremtett s az óslakosság egy részét az izlam karjaiba vitte.

Azonban nagy különbség mutatható ki a keletafrikai és az északafrikai népek izlamra térítése közt. Jóllehet a keletafrikai országokban az arab befolyás már jóval korábbi eredetű és az arabok itt évszázadokkal régiebb telepeket és államokat alapítottak mint Északafrikában, az izlamizálás itt mégis lasabban haladt előre és kevesebb eredményt ért el. Ez a körülmény egyfelől a mohamedán szektáknak tulajdonítandó, amelyek államalakitóan

hatottak, másfelől pedig annak tudandó be, hogy nem a nagy kalifátusok egész hatalma, hanem csak egyes mohamedán csoportok ereje állt mögötte. Északafrika meghódítása és izlamosítása egy óriási hatalmi eszközökkel rendelkező nagyállam műve volt; ellenben Keletafrikában arab-mohamedán viking-államok harcoltak. Igaz, hogy a zengy-birodalom akkor 1800 kilométer hosszú volt, de csak a tengerparti keskeny sávot foglalta el az aránylag igen gyér arab-perzsa felsőbb osztály. Azért azután könnyű szákmányul esett a portugáloknak. A zengy birodalom romjain keletkezett de jelentékenyen kisebb Zanzibar kiterjedt kereskedelme és gazdagsága ellenére soha sem jutott nagyobb hatalomra, mint Tunisz a virágzásának legmagasabb fokán s ezért könnyen fel lehetett osztani Németország, Anglia és Olaszország között. — Az említett viking-államok közül egyedül az el-haza-i hét testvérnek körülbelül 80 esztendeig fennállott állama gyakorolt igazán maradandó vallásos befolyást Keletafrika partvidéki lakosságára. Ez az állam szunnitafita volt. Fennállásának aránylag rövid ideje alatt a partmenti lakosságot a safita szertartású szunnizmusnak tudta megnyerni. Minthogy a nagy mohamedán teológusnak, a 819 körül Kairóban elhalt Es-Safinak a tana éppen a hét testvér idejében rendkívül gyorsan terjedt s akkoriban még ifjonti lökőerővel bírt, meghonosodott Keletafrikában. Es-Safi tanának van egy nagy előnye a többi nagy mohamedán teológusok tanaival szemben; és pedig az, hogy méltányosabb, előzékenyebb és minden keménységet kerül.

A hét testvér és pártjuk erősen befolyása alatt álltak Al-Gyunaid (mh. 909.) híres mohamedán misztikusnak. Ez a mohamedán misztikát az orthodoxiával egyesítette és megadta neki végső formáját. A mohamedán misztika az istenségben való elmerülésre törekszik és gyakran mesterséges eszközökhöz folyamodik, például a zikr-hez, amely a vallásos táncnak egy fajtája. Ez a tánc és többi módszerek sok hasonlóságot mutatnak fel a pogány szellemtáncokkal és a partmenti bennszülöttek más vallásos szertartásaival s éppen ezért a pogány bennszülöttek rokonnak találták ezt a vallást. — Valószínű, hogy az izlam egyes titkos vallásos egyesületei, szerzetei, amelyek közül a Kvadirija és a Rifajja rendek Keletafrikában ma is nagyon elterjedtek, a hét testvér munkáját vették át és folytatták.

Feltűnő, hogy a hét testvér egyetlen elődje és utóda sem tudott olyan nagy vallásos hatást gyakorolni, mint ők. Valószínűleg azért, mert nem voltak titkos szerzetek, amelyek munkájukat átvették és folytatták volna. Ugyanis a többiek siiták, vagyis nem orthodox mohamedánok voltak. A siiták abban különböztek a szunnitáktól, hogy Mohamedet elismerik ugyan a prófétának, emellett azonban Alit, Mohamed vejét, majdnem istenítik s Ali utódaiban látják az izlam egyedül igaz vezéreit, akik jellemüknél, állásuknál és méltóságuknál fogva minden ember felett állnak, bűnnélküliek s Ali isteni lelkének a megtestesülései. Ali utolsó ivadéka fellép majd mint a „rejtett imam,” vagyis a mohamedán Messiás, és az egész világot a siita izlamba téríti.

Ma valamennyi mohamedán felekezet: a szunniták, az ibaditák és a siiták minden ágazata misszionál Afrika keleti országaiban. Legnagyobb sikereket a szunniták mutathatnak fel, különösen azok, akik Imam Es-Safi és Imam al-Masik ritusát követik. Missziói munkájukat támogatják a titkos szerzetek, főleg a kvadirja, a rifajja és a sadilijának néhány ágazata.

Folytatjuk.

Munka India ifjúsága között.

(Hans Röver, misszionárius.)

Indiai missziói munkám közben sokszor kell Madrasba utaznom. Hindu fiúk gyakran elkísérnek. A nagyváros hatalmas benyomást gyakorol a falusi fiúra. Először megcsodálják a sok gépkocsit és a közúti vasutat. A házban megpróbálják a villamos világitás kapcsolóját is. De madrasi tartózkodásunk első napjának estéjén hozzám jönnek és azt kérik, hogy nagyon gyorsan utazzunk vissza Tranquebarba, mert Madras olyan egészen más. Itt nem érzik jól magukat annak ellenére, hogy sok csodálatos dolgot láthatnak és

élhetnek át. Madras az ő számukra nem tartozik Indiához, de a régi Tranquebar meggyőződésük szerint valódi hindu. Ebben a Tranquebarban dolgozom a hindu ifjúság között.

Lipesei Misszióknak van itt magasabb népiskolája, több mint kétszázötven fiú látogatja. Annak ellenére, hogy missziói iskolánkban nem teszünk különbséget a kasztok között, pogány tanulók is jönnek hozzánk, bár nagy útat kell megtenniök és a pogány iskolákat könnyebben elérhetnék. A tárgyak megfelelnek a német népiskoláénak. Azonkívül tanítjuk az angol nyelvet is, de a többi tárgyaknál a tanul nyelvet alkalmazzuk. A kormány kívánságára kiképezzük a gyermekeket gyakorlati tárgyakban is, szőnyegszövésben, pálmalevél fonásban, zsinag, fa-szandál készítésben és könyvkötésben. Torna és sportoktatást is adunk. Ilyen missziói iskola főntartásának belső jogosultságát a növendékek között végzett evangelizáló munka adja meg. Az oktatást nyolc tanító, egy tanítónő és a misszionárius végzi.

Tápintézet is csatlakozik ehhez az iskolához, jelenleg több mint nyolcvan tanuló lakja. Ez a tápintézet szükséges, hogy a messzelevő falvakból jövő fiúkat rendszeres iskolátogatáshoz segítsük. Ez a berendezés nagyon megkönnyíti a munkát az ifjúság között, mert egész napon az ember körül vannak és így jobban meg lehet ösmerni őket, mintha csak a vallásórán volnának szem előtt. A tápintézeti élet tetszik a hindu fiúknak. Sok, fölvetélt jelentkezőt vissza kell utasítanunk hely és pénz hiánya miatt. A növendékek segítenek a házimunkában, főzésben és kertimunkában. Ha sokszor vannak is vitatkozások a fiúk között és a kisebbek hajbakapnak, a béke csakhamar helyreáll és vidám élet uralkodik tápintézetünkben. Sokan az iskola elhagyásakor titkon egy könnyet morzsolnak szét szemükben. Nagy az újjongás, ha egy egykori növendék meglátogatja régi, tápintézeti otthonát és mesél elmúlt időkről.

A hindu ifjúság között végzett munkában kötelességünk megkísérelni a fiuk lelkébe való elmélyedést, bár tudjuk, hogy ez majdnem lehetetlen. Hogyan kíséreljük meg ezt? A fiuk érdeklődési körét meg lehet ösmerni Németországban nadrágzszebük tartalmáról. A mi hindu fiaink nem hordanak nadrágot. Ha van is nekik, a zseb gyakran hiányzik. Így aztán a bőrdöntő vagy faládát kell megmutatni, amelyben kincseiket őrzik. Az egyik ilyen ládában könyvek és iskolai füzetek vannak. A tiszta és szennyes fehérnemű is itt talál helyet. A fésű, tükör és hajolaj sem hiányzanak. Az egyik sarokban német újságokból kivágott, sportnagyságokat ábrázoló képek vannak, vagy az ember kicsi bélyeggyűjteményt talál. Más fiuk gyufás dobozokon lévő képeket gyűjtenek. Sok láda édességeket rejt magában, amit a hindu anya adott fiának az iskolai időre.

Az ezen az úton szerzett ösmeretek segítenek a fiukkal való kapcsolat fölvetelésében. Fürödni megyünk, vagy együtt játszunk a szabadidőben. Labdarugó csatákat rendezünk. Az ember beszélgetés révén találja meg a legjobb kapcsolatot. Nemcsak a szülői házról, testvérekről, ellenségekről és barátokról beszélünk, hanem nagyon vidám beszélgetést is folytatunk. Az is nagyon szó-rakoztató, amikor a fiuk történeteket mesélnek. A mesélő hirtelen félbeszakítja történetét és megkérdi, vajon valamennyiüknek tetszik-e. Miután valamennyiük helyesléssel találkozott, folytatja a mesélést. A hallgatónak joguk van kérdéseket föltenni a mesélés alatt.

Az ifjúság között végzett minden munka hiábavaló, ha az ember nem tudja megnyerni bizalmukat. Az én hindu fiaim komikus alkalommal ajándékoztak meg velem. Pompás holdvilágos este volt. A növendékek odajöttek hozzám és engedélyt kértek, hogy kissé fönmaradhassanak és énekelhessenek. Megkapták. Kis idő múlva én magam is közéjük mentem. Mit kellett látnom? A fiuk közül néhányan táncoltak az énekre és dobszóra. A tánc abban a pillanatban abbamaradt, amikor megláttak. Ezért fölszólitottam őket, hogy táncoljanak tovább; de egyik sem akart. Végül megkérdeztem az egyik fiatalabb növendéket, hogyan rakja lábát tánc közben. A kicsi megpróbálta megmutatni; de nemsokára egyik is másik le félbeszakította, hogy rosszul csinálja.

Néhányan lassan elkezdtek megmutatni, hogy rakják lábukat tánc közben és nemsokára valamennyien táncoltak. Meg kellett ígérnem, hogy nem árulom el a dolgot a tanítónak. Amikor látták, hogy megőriztem a titkot,

egyebeket is meséltek a hindu iskolai és diákéletből. Ma már hozzám jönnek kicsi szívük minden nyomorúságával és gondjával.

Az embernek bírnia kell ezt a bizalmat, ha vallásoktatást akar adni. A legfelsőbb osztályt adták nekem, ezt körülbelül husz növendék látogatja. A fiuk életkora 15 és 19 év között van. A gyermekek a legkülönbözőbb kastyókból származnak. A sudra fiu ott ül iskolánkban a pária fiu mellett; sőt még egy mohamedán is részt vesz az oktatásban. Mivel gyakran pogány fiúk is jönnek pogány iskolákból magasabb osztályaink látogatására, semmi bibliai tudást sem lehet föltételezni. Hogyan tanítson ez ember ilyen körülmények között? Az erre a kérdésre adando válasz a legkeményebb dió a mi számunkra. Meghatározott fejezetet sorban olvastatok a fiukkal, a Bibliából. Megmagyarázom a nehezen érthető szavakat. A fiuk aztán újra elmondják az olvasottak tartalmát. Miután ez megtörtént, a fiukkal olyan címet kell keresniök, amely visszaadja az elolvasott fejezet fő gondolatát. Megkérdezzük egymást: Mit akar Isten mondani nekünk az olvasott Igében? Az eszmecsere ezzel kezdődik. A mindennapi életből vett példákkal próbáljuk Isten Igéjét beállítani a hindu fiu életébe. Az eszmecsere gyakran élénk és éles. A pogány fiuk isteneikről mesélnek, a mohamedánok pedig a koránból. Keresztyén fiainknak meg kell mutatniok, vajjon ösmerik-e a Bibliát vagy sem, mert a hindu fiut nem lehet rábeszélni. A növendékek gyakran tovább folytatják ezt az eszmecsérét egymás között. Így például a mohamedán is eljött egyik délután, hóna alatt a koránal, hogy bebizonyítsa, mennyit másoltak a keresztyének a koránból. Az ember gyakran bukkan szembenállásra, de nem idegenkedésre.

Az esti órák a legszebbek. Amikor íróasztalomhoz ülök, hogy elintézzem a postát, vagy más írásbeli munkákat, időnként torokköszörülést vagy köhögést hallok. Ez jelzi, hogy valaki be akar lépni. Bizonyára valamelyik fiu jön. Kérdézősködöm óhajta felől. Azt válaszolja, hogy csak látásomra jött. Általános dolgokról beszélünk, mert ez hozzátartozik a beszélgetés bevezetéséhez. Aztán megmondja látogatása valódi okát. Ezek sokszor bibliai kérdések, amikre választ szeretnének. Még a pogány fiuk is eljönnek eszmecsereére. Beszélünk a keresztyénségről, ha a fiúk erre irányítják a beszélgetést. Az ilyen eszmecserek alkalmával Bibliát is olvasunk.

Gyakran megkérdeznak a hindu ifjuság között végzett missziói munkám eredményét illetőleg. Erre kérdéssel válaszolok. Például: tudják-e a szülők odahaza, hogy mi lesz gyermekeikből? A keresztyén szülők azt mondják, hogy gyermekeik jövőjét Isten kezébe teszik. Ezt kell tenni a hindu ifjúsággal is. Mi pedig mint keresztyének tudjuk, hogy ahol Isten hirdetteti az Ő Igéjét, ott az Ige munkálkodik akkor is, ha emberi szemünk semmi eredményt sem lát. Hitetlenségünket mutatja, ha tudni akarjuk, vajjon a munka odakint előrehalad-e. Ezért nagyon jó, hogy mi emberek nem mérhetjük meg Isten művét számológéppel.

Kedves olvasó, légy bizonyos afelől, hogy Isten munkája révén ifju hinduk képesek a megkeresztelkedésre. Kérnek téged, imádkozz értük, hogy szilárdan megmaradjanak Isten követésében.

Zarándi Attila.

Orvosi misszió a Belga Kongóban (Afrika).

(Angolból.)

A 25—30.000 lakosu Kinsasza városa sokféle megfigyelésre nyújt bőseges alkalmat a misszionáriusnak, jóllehet ebben az európaiasodott városban a törzsi szokásokat már nem tartják.

A hivatalnokok és bennszülött képzett emberek csinos házaít akárhány európai munkás megirigyelhetné. A legtöbb ház vályogból épült, kerttel van körülveve; a kertben mango fák, cukornád, két-három banán-fa és gumi-fa. Az utóbbi különösen értékes; a gyermekek nedvéből labdát csinálnak, bekenik a testüket. A misszionárius is jól fel tudja használni; a borítékokat lehet vele leragasztani!

A városnak van vízvezetéke és vannak mósó-tavai, ahol a kisgyermek az anyjuk felügyelete alatt fürödnek, míg ruhájuk a napon szárad. A fő-utcán most vezeték be a villanyvilágítást. A civilizációnak e vívmánya Kinsasa lakosait büszkévé teszük: lenézik a „nyamba“ (bozót) embereit. Mindamellet több pogányszokás fennmaradt. Például ha valami rokon meghal, leborotválják a fejüket. Arcukra és karjukra fehér gyűrűket festenek. Ha ikrek születnek, a szülők halántékára két fehér vonalat festenek s barátaik nagy gyűjtést rendeznek a javukra. Ha a rokonok pogányok, akkor az eseményt különleges lármás és látványos táncsal ünneplik meg; a táncosok teste pirosra, kékre és fehérre van festve.

A varázsló csinálja a „nkiszi“-t, amely balszerencsét hoz, betegséget és halált okoz. De a kongói bennszülöttek sokféle gyógynövényt és gyógyfüvet is használnak, például a guava-fa leveleit trópusi diszenteria ellen; a maniok leveleit himlő ellen; az eukaliptusz tüdőbaj és reuma ellen. De természetesen a bennszülöttek is többre becsülik az európai „bilongo“-t (orvosságot), ha szert tehetnek rá anélkül, hogy kórházba kellene menniök. A kongói ember szívesen ír levelet, hogy orvosságot kérjen; s örülünk ha a saját nyelvén ír, mert azt könnyebb kibetűzni, mint a „francia“ nyelven írt sorait.

Sajnos, gyakran megesik, hogy későn hívnak bennünket. Pár hónapja egy ember éjfél tájban jött sírva értem: „Jőjj hamar, a feleségem igen beteg, holt gyermeket szült!“

Elsiettem vele. Az udvar tele emberekkel. Nagy csend a házban. A feleség élettelenül feküdt a gyékényen. Odafordultam a férjhez: „Tata, a feleséged most Jézusnál van.“

Nem értette meg: „Adj neki injekciót; nem látod, milyen rosszul van?“

A csecsemőt kérdeztem. Odahozták fehér ruhába takart holttestét. Az anyja mellé fektettem s azt mondtam: „Tata, az Úr elvette a feleségedet és gyermekedet, hogy közelében legyenek a mennyben.“

Csak akkor kapott észbe s keservesen sírt.

A szoba sarkában egy tizenkétéves leány ölelgetett egy hároméves meg egy hétéves gyermeket. Megható jelenet volt.

A leány: „Miért nem gyógyítottad meg anyámat? Olyan jó anya!“ Azután odafordult anyjához. „Kelj fel! Ne fekédj a földön; maradj velünk és védelmezz bennünket!“

Imádkoztunk s iparkodtunk a sírókat megvigasztalni a szeretetnek és reménységnek szavaival. A gyermekek most nálunk vannak és járnak az iskolába. Apjuk eljár istentiszteleteinkre.

A kongói bennszülöttet jellemzi a rokonságához való ragaszkodás és a testvéri szeretet. Itt van a 20 éves Gábiel esete. Tüdővész. Rá akartam beszélni, hogy jöjjön be a kórházba. Azt felelte: „Nem lehet. Egyedül én keresek a családra. Mit ennének ha nem lennék velük?“ Néhány hét múlva hívtak, hogy sürgősen nézzem meg. A Kongó folyam egyik nagy gőzhajóján vállalt munkát s tüdővérzést kapott. A hajó gépésze megszánta és hazavitte.

Ezzel fogadott: „Az Úr közel volt hozzám. Olyan igen sokat szenvedtem, de az Úr megengedte, hogy hazajöjjek, hogy még egyszer utoljára hallhasam a beszédét.“

Arra kért, hogy olvassak fel neki a Bibliából és énekeljek neki. Két nap múlva elszólitotta az Úr.

Vasárnaponként meglátogatjuk a betegeket, akik nem vehetnek részt az istentiszteleten: Bibliát olvasunk, énekelünk, imádkozunk. A kíváncsi szomszédoknak, aki összegyűlnek a ház körül, a beteg büszkén válaszol: „Ajali mondele na bizo“ (a mi fehér emberünk), akiről feltételezik, hogy mindenhez ért és minden bajukon segít.

A kisgyermek felénk nyúl, hogy visszatartsanak bennünket, utána futnak a kerékpárunknak s az egész úton követ bennünket a köszöntésük: „Kende malam, Njambe pambola jo!“ („Eredj békével az Úr áldjon meg!“)

Missziói imaóra.

1938. évi jelmondatunk: „Az én Istenem be fogja tölteni minden szűk-ségeket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.“ (Filippi 4, 19.)

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: június 14-ikén, missziói csendes órát tartanak. Vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan.

Júniusi imaóráinkon legyen elmélkedésünk tárgya: *A keresztyén reménység.*

„Most azért mit remélek, oh Uram!? Te benned van bizodalmam.“ 39. zsoltár 8.

„Reménységben tartattunk meg. A reménység pedig, ha láttatik, nem reménység; mert amit lát valaki, miért reményli is azt? Ha pedig, amit nem látunk, azt reméljük, békességes türéssel várjuk.“ Róm. 8, 24—25.

„Amelyek régen megírtak, a mi tanulságunkra írtak meg: hogy békességstűrés által és az írásoknak vigasztalása által reménységünk legyen.“ Róm. 15, 4.

„A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővülökjetekek a reménységben a Szent Lélek ereje által.“ Róm. 15, 13.

Júniusi imaóránk pünkösöd utánra esik. Közvetlenül Szentháromság vasárnapja előzi meg. Iskoláinkban megtartották a Magyar Könyvnapot. Az ünnepek és a Magyar Könyvnap összefüggésben áll elmélkedésünk tárgyával. A Szent Lélek ereje gazdagítja reménységünket; ez vonatkozik pünkösdre, a Szent Lélek kitöltésének emlékünnepére. A Szentháromságú Isten a reménység Istene: ez vonatkozik Szentháromság ünnepére. Az írások vigasztalása által van reménységünk: a legjobb írás, a legáldottabb magyar könyv a Biblia: ez vonatkozik a Magyar Könyv napjára.

Minden normális ember reménykedő ember. A reményvesztettség igen ritka s többnyire arra vall, hogy beteg a lélek. A baj nem a reményvesztettség, hanem a fegyelmetlen és irányítatlan reménykedés. A hiu remény, amelynek nincsen semmi alapja. A balgatag remény, amely olyan dolgokat remél, amelyek nem javítanak a helyzeten. A bálványozó remény, amely nem Istenben gyökerezik. Tény az, hogy akárhányszor csalódunk is, mindig újból meg újból reménykedünk, de mindig kapkodóbbak és türelmetlenebbek leszünk, míg végül áldozatul esünk mindenféle szélhámoságnak, szertelenségnek és delibábos elméleteknek. Elszédítenek bennünket a szavak.

A ponyvairodalomnak, a fanatizáló és hazug sajtónak, a megtévesztésre szánt üres ígéreteknek és harsogó szózatoknak az az átka, hogy eltéríti lelkünket az igaz reménytől, amelyet a Szentlélek olt belénk. A széllélelt reménység kudarcot vall. Ezekben a kudarokban bukdácsol és kapkod levegő után a világháborút követő idők emberisége. Különösen a mi magyar világunk. Mennyire rászorulunk mi magyarok az igazi, Istenbe vetett reménykedésre! De mennyire távol áll a mi reménykedésünk Istentől, a valóságok világtól, a Szent Lélek erejétől! A magyar vallásosság sokszor a fétisimadás színvonalára süllyed csak azért, hogy behunyhassa szemét az isteni valóság és igazság előtt és kitérhessen egyszerű, alapvető erkölcsi követelmények és a felelősség elől.

Mi magyarok, de az egész emberiség is, főleg pedig a keresztyénség, abban a betegségben szenvedünk, hogy a Bibliát, Isten beszédét, nem vesszük komolyan, nem ismerjük, nem kedveljük. Egy álkeresztyénség burjánzott el, amely távol áll Istentől, Isten ígétől és Isten akaratától. Egyiptomi sötétség terpszekedik az elméken. Azért a reménykedés is valami pogány csodavárás, varázslatokban, frázisokban és puffogó szavakban való bizakodás. Ezel szemben a keresztyén reménység Isten felé fordul, benne bízik, tőle vár s vele dolgozik, neki engedelmeskedik. Reménysége a Szent Lélek ereje által van. Mert ezt az erőt megismerte s — ami a fő — ezt az erőt felhasználja.

Ima: Mindenható Isten! Hogyha felismerteted velünk, hogy egyedül csak tebenned reménykedhetünk, segíts, hogy egész reménységünket beíed helyezzük s aszerint éljünk. Ámen.

H I R E K.

Nyiregyházán a Misszió-Egyesület április havi ünnepélyét Mátis Béla ev. tanító rendezte. Ez alkalommal a gyermekek előadták a „Pünkösöd az arabok közt” c. színdarabot. Több szavaltat és ének elhangzása után Hulvej István lelkész tartott Isten lelke által gazdagon megáldott beszédét János ev. 20, 19. verse alapján. „Jézus Krisztus a világ középpontja. Ő mindenütt s mindenben a középben akar állani. Igénye: Szívünknek is középpontjává kell lennie. Csak Jézus által tudjuk megnyerni lelki küzdelmeinket. Jézusnak kell lenni a családi élet középpontjában is. De jó lenne, ha Jézus adna tanácsot a család minden tagjának. Központi helyet akar elfoglalni Jézus örömeink közepette is. A kultúrtörténet mutatja, hogy ami jó, nemes, áldott van a világon, mind Jézustól van. Jézus öröme tökéletes, egészséges, összefogó: az egész világ öröme. A világ világrészekre szakadt, a népek, nemzetek különváltak egymástól. A nemzetek szent találkozó helye a Krisztusban van. Azon kell munkálkodnunk hogy a kereszt tövében a különböző nemzetek kezét foghassanak egymással.” Az ünnepély után imaóra volt.

A szarvasi missziói egyesület új munkása Indiában. Az 1932-ben megalakult szarvasi missziói egyesület — Isten kegyelméből — 1935-ben már annyira megerősödött, hogy a Lipcsei Misszió igazgatójának, dr. Ihmelsnek közvetítésével egy missziói munkás eltartását vállalhatta Indiában. Ez a missziói munkás Pushamma Vedanayakam bibliás asszony volt Madrasban, akinek eltartására a szarvasi egyesület 20 márkát (kb. 28 P.) áldozott havonként s aki időközönként részletes jelentést küldött az egyesületnek a szarvasi misszió-barátok nevében végzett munkájáról. Örömmünnepünk volt az mindig, amikor gyűléseinken felolvasták ennek a mi misszió munkásunknak kedves, szinte családias hangú s mégis komoly munkakészségéről, mely hitről és akadályokat nem ismerő buzgóságáról tanuskodó jelentéseit. Ezek a jelentések mindig fokozták bennünk az Úr iránti hála érzetét azért, hogy mi is tehetünk valamit a misszióért,

— növelték áldozatkészségünk örömet és mindig újabb buzdításul szolgáltak a misszió szeretetében s támogatásában való kitartásunkra. Talvaly azonban — legnagyobb szomorúságunkra — bibliás asszonyunknak le kellett mondania addigi szolgálatairól, mert a svéd egyh. misszió egy neki megfelelőbb munkakör betöltésére hívta meg. Sokunknak szeme könnyel telt meg, amikor búcsúlevelét elnökünk felolvasta. Olyan meghatóan köszönte meg a Szarvasi Misszióegyesület támogatását, amely lehetővé tette neki az evangélium terjesztését pogány földie között és olyan megindítóan mondott búcsút az egyesületnek, mintha személyesen ismert volna minket s mintha közel rokonai kötelék fűzte volna hozzánk. Íme az „egy hit, egy keresztség és elhivatásunknak egy reménysége” milyen csodálatosan egygyé forraszthatja az embereket a Jézusban még akkor is, ha mérföldek ezrei választják is el őket, soha nem látták egymást és egészen más a származásuk, népiségök, színök és nyelvök!... Egyesületünk természetesen azonnal felkérte a Lipcsei Misszió igazgatóját, hogy gondoskodjék egy másik missziói munkás alkalmaztatásáról, aki nevünkben és helyettünk folytatná az eltávozottnak a munkáját. Sok nehézség után végre jelentkezett az új bibliás asszony s tanul nyelven irt — és dr. Graefené misszionáriusnő által németre fordított — szívélyes, meglehangú levélben bemutatkozott egyesületünknek. A neve B. Lydiával. Szegény özvegyasszony, aki nem végzett magasabb fokú iskolát, de mélyes hit és Krisztushoz való határtalan hűség lakozik benne s „amit egy iskolában sem lehet megtanulni” — írja dr. Graefené — „kitűnően bele tudja magát élni, különösen a pogány nők gondolatvilágába és csodálatos meggyőző erővel tudja az Ige iránti érdeklődésnek megnyerni őket.” 1931-ben végezte el a bibliás asszonyokat kiképző tanfolyamot. Chidambaram városában — a hinduizmus fellegvárában — fogja a reábízott munkát végezni. Egyelőre 35 pogány családot jelöltek ki részére, amelyekkel meg kell ismertetnie és megszertetnie a bibliát. Amint

írja, aggodalommal fogott hozzá hitvátsa teljesítéséhez, mert ott lakó fajtestvéreinek fanatizmusával szemben gyengének érezte magát. De már eddig is meggyőződött róla, hogy „az Úr ereje erőtlenség által végeztetik el.” Egyesületünk legutóbbi tanácsülésén boldogan vettük tudomásul új bibliás asszonyunk munkába állását, mert imádságaink és áldozataink jutalmát láttuk abban, hogy Isten olyan lelkes, sok reményre feljogosító munkást adott nekünk. Áldása nyugodjék rajta és azokon, akik missziói munkáját lehetővé teszik!

A bibliafordítások száma 1013-ra emelkedett.

Hű szolgálat a halál torkában. Áprilisi számunkban már röviden említést tettünk arról, hogy hogyan nyitja meg a háború a kínaiak szemét a misszió értékének meglátására. A kínai hatóságok és a nem-keresztyén közönség a mostani rémes háború idején gyakran volt kénytelen kifejezésre juttatni elismerését úgy a misszionáriusoknak, mint a kínai keresztyéneknek. A kínaiak által szerkesztett angol nyelvű The China Press írja a következőket: „A Kínában működő misszionáriusok nem követték kormányaik és követségeik tanácsát és nem keresték személyes biztonságukat. Az illetékes külföldi hatóságok felszólították a misszionáriusokat, hogy hagyják el helyüket és telepedjenek meg olyan vidéken, ahol nemzetük hadihajói szükség esetén biztonságot nyújthatnak nekik és esetleg el is vihetik őket a veszélyes területről, de ők mégis helyükön maradtak abban a háború által megtépázott országban, hogy ilyen módon félelem és levertség nélkül megosszák *kínai keresztyén tevékenységük sorsát*. A misszionáriusok döntésében jelentős szerepe volt bizonyára a kötelelességérzésnek. Ők Isten színe előtt elkötelezték magukat, hogy a Kereszt igazi harcosaiként haladnak előre és hogy ők a lelki vigasztalás a megváltás isteni üzenetét hirdetik és viszik az emberi lelkeknek. Ha valamikor, akkor éppen most jut próbára, hogy megvan-e bennük az igazi harcos lelke. Ha valamikor, akkor éppen ezekben a nehéz napokban van szüksége annak a megtépázott népnek az evangélium üzenetére. Isten és emberek iránti legnagyobb *hűtlenség lett volna*, ha a

misszionáriusok a könnyebb utat, lehetőséget választva otthagyták volna azt a munkát, amelyben ők és elődeik olyan lelkesen vitték előre az evangélium zászlaját. Jézus Isten fiaként kérhette volna az Atyától, hogy akadályozza meg a keresztfeszítését, de Jézus Krisztus földi életének végéig megmaradt hűségesen a bűnös emberek Megváltójának, amikor odaadta érettünk életét és kiontotta drága vérével bűneink váltságául. Világos dolog és senki sem vitatja, hogy a misszionáriusok veszélyben vannak. Az is világos, hogy könnyű lenne a felkínált világi védelmet igénybe venni. De ez nem lenne keresztyéni és Uruk akarata szerint való. Hitetlenség lenne Óiránta, aki nek tudta nélkül semmi veszély nem érheti az övéit. Mi mindannyian tudjuk, hogy ez a harc előbb vagy utóbb befejeződik. Éppen ezért a misszionáriusoknak *tekintettel kell lenniök a jövőre is a jelen nehéz pillanatban*. Ha ők a legelső veszélyes alkalommal útnak erednének, akkor elveszítenék azt a bizalmat, melyet a megtért keresztyének vetettek beléjük. Ottmaradásukkal még csak jobban megnyerték a nyájuk bizalmát és háláját, mert látják, hogy nem béresek ők és ezenkívül még mélyebbre lerakták a jövőendő munka alapjait. Valamely ügyért való odaadásunk mindig áldozatot jelent. Ha a misszionáriusok maguk nem lennének készen áldozathozatalra, akkor az odaadásról való beszédük hazugság lenne és nem követelhetnék azt másoktól. A keresztyén együttérzés követelését erősen próbára tette ez a háború, de a Krisztus követői, Krisztus küldöttei kibírják ezt, mert Uruk ad hozzá bizonynyal erőt.”

Közli: K—ő.

Kína. Kínában 111 egyetem közül 18 keresztyén. A 400.000 főiskolai tanuló közül 35.000 jár keresztyén főiskolára. Az 1892 középiskola közül 196 keresztyén; 400.000 tanuló közül 30.000. — Kínában 2440 r. k. és 6636 protestáns misszionárius dolgozik. A protestáns egyházak a külmisszióra évenként átlag kétszázkilencven millió pengőt áldoznak.

Sokfajta munka. A misszionáriusok voltaképpen mindenhez kellene érteni. Itthon vannak különböző iparosok, de a misszióban a misszionárius akárhány helyen magára van ha-

gyatva. Például: házat kell építeni. A fát az erdőn kell megvenni. Ki kell vágni, gerendákat és deszkákat kell belőle fűrészelni. Azután következik maga az építés. Sok méricskéléssel és próbálgatással elkészül a ház. Butor kell bele. Szerencsés az, aki tud a szerszámokkal bánni! Konyhakerti növényeket kell termelni. A zöldségfélének azonban nem minden klíma kedvez és nem minden növény terem meg mindenütt. Sok a növény ellen-sége is; különböző kártékony rova-rok néha egy éjszaka mindent felfal-nak. A missziói állomáson állatokat is tartanak. Azokat is gondozni, etetni, gyógykezeltetni kell. Érteni kell a mé-száros és hentes mesterséghez is. A missziói munka mellett tehát még sok más teendő is akad. A misszionárius nem ér rá unatkozni.

Stewart Jakabról, a labdarugó evangélistáról szól legfőképpen az „Evangéliumi Szövetség” legújabbban megjelent 3. száma. Közli a külföldi vendégek több igen sikerült képét, a vendégek élettrajzát, Stewart Jakab-nak és munkájának jellemzését, be-

szédeinek legérdekesebb részeit, azo-kat a nyilatkozatokat, melyek Stewart evangélistájának hatásáról a leg-különbözőbb foglalkozású egyének-től beérkeztek beszámolót nagy egyetemes keresztyén konferenciák-ról, a szövetség különböző munka-ágairól, érdekes cikkeket az ébredési mozgalmak lényegéről, Moody, a vi-lághírű evangélista rövid élettrajzát, az imaórák tartási módját stb. A 24 oldalas nagyalakú szám ára posta-költséggel csupán 24 fillér. A kiadó-hivatal (VI., Andrásy-ut 83. fsz. 2.) árusításra nagyobb példányszámot is küld. Aki legalább egy pengőt a lap céljaira beküld, a lapot egész éven át ingyen kapja.

A Missziói Lapok kiadóhivatalá-hoz a Népfőiskolára befolyt adomá-nyok: Fehérvári Károlyné Kispest 2, Adám Antalné Kiskőrös 2, Galbács István Budapest 2, Valkó László Szák 2, Rendes Andor Cegléd 1, Evangé-likus iskola Győr 1 P.

Luther-szoborra befolyt adomány: Jancsovits Nelli Szarvas 5 P.

Kimutatás

a Magyarhoni Ág. hitv. Evang. Misszióegyesület pénztárába 1938. április hó 23-tól május hó 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938-ra Tekes Gabriel-a Budapest 3 (1). 1938—39-re Dr Deák János Sopron 6 (2).

Offertorium: Bpest-Üllői u. misz-iózi óra 3.34 P.

Adományok: Dr. Molnár Gyula Bpest 2, Szarvasi Missziói Egyesület az indiai bibliásasszony eltartására 82.02 P.

Gyermekszövetség bélyegért: Ni-

tschinger János tanítványai Sopron 7 P.

Gáncs Aladár alapra: Dr. Deák János Sopron 4 P.

Christiananda missziójára Buda-pestről: Dr. Molnár Gyula 1, Zarándi Attila 2 P.

Arva javára: Zarándi Attila 2 P.

Népfőiskolára: Zarándi Attila 2 P.

Luther szoborra: Zarándi Attila 2 P.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni szíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertorium, adomány vagy előfizetés címén könyvelendő el a küldött összeg. — Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1938. május 23-án.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1
Telefon 2-97-189.